

ખોવાયેલી પેન્સિલ

માયા તેની દાદીમા તરફથી ભેટમાં મળેલી, ખરબચડી, ચમકતી ગુલાબી પેન્સિલને સખત પકડીને તેના ભરચક વર્ગખંડમાં પ્રવેશી. તે માત્ર કોઈ સામાન્ય પેન્સિલ નહોતી; તે તેનું શુભ ચિહ્ન હતું, અસંખ્ય ચિત્રો અને વાર્તાઓ દ્વારા તેનું રહસ્ય રાખનાર હતું. તેની ઝીણી ચમક વર્ગખંડના પ્રકાશમાં ઝળહળતી હતી, જે તેને સતત પ્રેમ અને સમર્થનની યાદ અપાવતી હતી.

સવારનો સમય ગણિતના દાખલા અને જોડણીના સુધારામાં ક્યાં પસાર થઈ ગયો તેની ખબર ન પડી. બપોરના ભોજનના સમયે, માયાએ ખુશીથી તેનું પેન્સિલ બોક્સ ખોલ્યું, પોતાની ડ્રોઈંગ બુકમાં કંઈક દોરવા તૈયાર હતી. પરંતુ તેના હાથને ખાલી જગ્યા જ મળી. તેના હૃદયમાં ગભરાટ ફેલાઈ ગયો. ચમકતી ગુલાબી પેન્સિલ ગાયબ હતી.

તેનું હૃદય બેસી ગયું. તેણે ઉતાવળથી તેની બેગમાં, પછી તેના ડેસ્ક નીચે, પછી તેની ખુરશી નીચે તપાસ કરી. કંઈ નહીં. તે હંમેશ માટે ખોવાઈ ગઈ હશે તેવું વિચારીને તેની આંખોમાં આંસુ આવી ગયા. તેના મિત્રો, તેની પરેશાની જોઈને, શોધમાં જોડાયા, પુસ્તકો ઉઠાવ્યા, ખૂણાઓ તપાસ્યા, પણ કોઈ ફાયદો થયો નહીં. માયાના પેટમાં નિરાશાનો એક ઠંડો ગઠ્ઠો બંધાઈ ગયો. તે માત્ર એક પેન્સિલ નહોતી; તે તેના હૃદયનો એક ભાગ હતી. બપોર ધીમે ધીમે પસાર થઈ, દરેક મિનિટ તેના નુકસાનની ભાવનાને વધુ તીવ્ર બનાવતી હતી.

છેલ્લો બેલ વાગતા જ, બાળકો ઉતાવળે બહાર નીકળી રહ્યા હતા, ત્યારે માયા ત્યાં જ રોકાઈ રહી, છેલ્લી વાર ફ્લોર પર નજર ફેરવી રહી હતી.

“કંઈ શોધી રહી છે?” એક ધીમા અવાજે પૂછ્યું. માયાએ ઉપર જોયું તો રોહન, પાછળની હરોળનો એક છોકરો જે ભાગ્યે જ ક્યારેય બોલતો, તેની બાજુમાં ઊભો હતો. તેના હાથમાં તેણે એક ઓળખી શકાય તેવી ચમકતી ગુલાબી પેન્સિલ પકડી હતી.

માયા હાંફી ગઈ, તેની આંખો આશ્ચર્ય અને રાહતથી પહોળી થઈ ગઈ. “મારી પેન્સિલ!” તેણે ધીમા અવાજે કહ્યું, તેનો અવાજ ધ્રુજી રહ્યો હતો.

રોહને તેને તે આપી. “મેં તેને સવારે આર્ટ સામગ્રી પાસે શોધી હતી,” તેણે ધીમા અવાજે કહ્યું. “તે ખાસ લાગતી હતી, તેથી મેં તેને સાચવી રાખી. મેં જોયું કે તું આખો દિવસ ઉદાસ હતી, પણ હું તારા ક્લાસમાં ખલેલ પહોંચાડવા માંગતો નહોતો.”

જેમ જેમ તેણે તેને પેન્સિલ આપી, માયાએ કંઈક બીજું જોયું. તેની અણી, જે પહેલા બુઠ્ઠી હતી, તે હવે એકદમ તીક્ષ્ણ હતી. છેલ્લી આર્ટ ક્લાસમાંથી રહેલો વાદળી રંગનો નાનો ડાઘ ભૂંસાઈ ગયો હતો. રોહને તેને ફક્ત શોધી જ નહોતી; તેણે તેની સંભાળ લીધી હતી.

માયાના હૃદયમાં એક હૂંફ ફેલાઈ ગઈ, જેણે દુઃખની શરૂઆતની ઠંડીને દૂર કરી. “આભાર, રોહન,” તેણે કહ્યું, તેનો ગળો ભાવનાથી રુંધાઈ ગયો હતો. “તારો ખૂબ ખૂબ આભાર.”

રોહને એક નાનું, શરમાળ સ્મિત આપ્યું. “સ્વાગત છે.” પછી તે શાંતિથી ચાલ્યો ગયો.

તેની કિંમતી પેન્સિલ પકડીને, માયા સમજી ગઈ કે તે ફક્ત તેના શુભ ચિહ્નને પાછું મેળવવા વિશે નહોતું. તે એક એવા વ્યક્તિની અણધારી દયા વિશે હતું જેને તે ભાગ્યે જ ઓળખતી હતી, એક એવી દયા જેણે કાળજી અને કરુણા દર્શાવી હતી. તે એક નાનું કાર્ય હતું, પરંતુ તે સમયે, તે ખૂબ મોટું લાગતું હતું, જે તેને યાદ અપાવતું હતું કે શાળાના સૌથી વ્યસ્ત દિવસોમાં પણ, હૃદય ખુલ્લા હોય છે અને મદદ કરવા તૈયાર હોય છે. તેની પેન્સિલની ચમક પહેલા કરતાં વધુ તેજસ્વી લાગતી હતી, જે ફક્ત પ્રકાશને જ નહીં, પણ માનવતાની સૌમ્ય, સુંદર હાજરીને પણ પ્રતિબિંબિત કરતી હતી.